

[Vagn Bro.]

samler os om i denne sag, at vinde frem til det rigtige. Derfor er der også noget vist tiltalende ved kommissionsforslaget, og det kan også være, som tiden går, at dette forslag kan blive yderligere underbygget derved, at vi finder midler til i de 99 pct. af tilfældene at finde faderen.

Vi har imidlertid nu den ordning, at kan vi ikke finde faderen, så vil den eller de, om hvem det er bevist, at de har haft med kvinden at gøre i undfangelsestiden, hvis de ikke kan dokumentere, at det ikke kan være dem, blive bidragspligtige. Denne ordning har virket tilfredsstillende til i dag. Jeg er imidlertid enig med ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen, i, at disse sager på grund af de nye biologiske erfaringer bliver færre og færre. På den anden side er der så de tilfælde — og det er nogle af de vanskeligste — hvorom jeg vel nok tør bruge det udtryk, at det er ikke dem, hvor den store kærlighed råder; det er, kan man nok sige, mere andelsprincippet. Det er den slags forhold, som vi egentlig ikke her i salen ønsker at værne.

Når ordningen har virket tilfredsstillende, hvorfor vil man så forlade det standpunkt at hævde, at når folk indlader sig på noget sådant, må de også løbe en vis risiko? Ingen vil vel bestride, at ægteskabet er det, vi først og fremmest ønsker at støtte, og nu kan vi i denne sal — denne lille indskudte bemærkning må jeg måske komme med — gøre, hvad vi vil med hensyn til retligt og økonomisk at stille de to grupper ens: det faktiske forhold, forskellen i synet på ægtefødt og uægtefødt, evner vi i hvert fald ikke i dette århundrede at ændre. Det er trist at måtte sige det, men inden for politiet kender vi adskilligt til den slags, og jeg tør sige, at de unge hustruer, de vordende mødre, er dem, der er hårdst ved dem, der træder ved siden af. Det er muligt, vi kan ændre opfattelsen, og det bør vi, for det er synd for børnene; jeg vil ikke sige, det altid er synd for den pågældende kvinde, men det er synd for børnene.

Nu kommer vi imidlertid ind på et usikkerhedsmoment, idet den højtberedte ministers forslag adskiller sig fra kommissionens derved, at han vil have én bidragspligtig, og det skal være den, hvis faderskab må

anses for mest sandsynligt, altså de tilfælde, hvor man ikke kan finde den virkelige fader. Men i de tilfælde, hvor der er to mænd, som er lige sandsynlige, ja, dér vil jeg rigtignok mene, at vi stiller dommeren i en ganske overordentlig vanskelig situation. Dette kan vi drøfte i udvalget. Skal det så være den, der har — om jeg så må sige — førsteprioriteten, eller den, der har sidsteprioriteten? Ja, det er et forhold, vi ikke bør komme med bemærkninger om, som kan have en vis munter karakter, for det er et alvorligt problem. Spørgsmålet bliver, om vi bør fravige synspunktet med risikomomentet. For det er vi alle enige om, at hvilken retsstilling man end giver børnene uden for ægteskab, var det bedre, om de alle kunne anerkendes som ægtebørn, og derfor vil jeg gerne se dokumenteret, hvilke ulemper vi har på dette punkt. I og for sig kan jeg ikke se, at der er noget urimeligt i at blive ved det nugældende. Det er kundgjort i loven, at kan man ikke finde faderen, skal de, der ikke kan dokumentere, at det ikke kan være dem, men hvor det er bevist, at de har været sammen med kvinden, have pålagt bidragspligt.

Det er de hovedtræk, jeg gerne på mit partis vegne ville fremføre. Jeg er rede til en udvalgsbehandling af retsplejelovsforslaget og en meget grundig udvalgsbehandling af lovforslaget om børns retsstilling, hvortil jeg altså har det standpunkt, at vi ikke bør forlade den ordning, som også ministeren anerkender har virket tilfredsstillende, for måske at komme ud i noget, der ikke virker sådan.

Når der er henvist til den nordiske lovgivning, vil jeg påpege, at Norge har en lov, der nærmest følger det danske kommissionsudkast, men i Sverige og Finland har de ikke fået sådanne love. Selv om vi er varme tilhængere af nordisk retsenhed, kan jeg derfor ærlig talt ikke indse, at vi, hvis vi i Danmark stadig opretholder risikosynspunktet — altså, at vi lader de pågældende, når der ikke kan findes en fader, blive bidragspligtige — på noget punkt ville svække vor stilling til det, vi kalder det nordiske samarbejde.

Erna Sørensen: De lovforslag, som er til behandling i dag, er jo frugten af det kommissionsarbejde, som blev indledt efter op-